

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

.....
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 29 mei 2012 in zaak nr. 12/15549 in het geding
tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 april 2012, ingaande op 21 april 2012, is de termijn van de op 20 oktober 2011 aan de vreemdeling opgelegde bewaringsmaatregel verlengd met ten hoogste twaalf maanden. Dit besluit (hierna: het verlengingsbesluit) is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 mei 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 juni 2012, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat uit de bewoordingen van het verlengingsbesluit volgt dat de minister heeft beoogd de bewaring na ommekomst van zes maanden te laten voortduren. Niet valt in te zien dat het verlengingsbesluit voor onrechtmatig moet worden gehouden, nu de einddatum van de termijn van zes maanden daarin onjuist is vermeld, zodat ook de daarvan afgeleide ingangsdatum van de verlenging onjuist is vermeld. De strekking van het verlengingsbesluit was ook voor de vreemdeling voldoende duidelijk, te weten dat de bewaring direct aansluitend op het verstrijken van de termijn van zes maanden zou worden voortgezet. Dat de einddatum van deze termijn en de ingangsdatum van de verlenging in het verlengingsbesluit, al dan niet als gevolg van een schrijffout, onjuist zijn, doet aan de duidelijke strekking van het verlengingsbesluit niet af, aldus de rechtbank.

2.2. In de eerste grief klaagt de vreemdeling onder meer, samengevat weergegeven, dat de rechtbank, door aldus te overwegen, niet heeft onderkend dat de uitdrukkelijk in het verlengingsbesluit genoemde ingangsdatum van de verlenging als uitgangspunt dient te gelden en niet de datum waarop het verlengingsbesluit is uitgereikt dan wel de bedoeling van de minister. Nu de ingangsdatum van het verlengingsbesluit onjuist is, ontbeert de maatregel van bewaring vanaf 17 april 2012 een geldige titel, aldus de vreemdeling.

2.2.1. Ingevolge artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan, indien het belang van de openbare orde of de nationale veiligheid zulks vordert, met het oog op de uitzetting, door onze minister in bewaring worden gesteld de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft.

Ingevolge het vierde lid duurt bewaring krachtens het eerste lid, onder b, of het tweede lid, in geen geval langer dan vier weken. Indien voorafgaande aan de beslissing op de aanvraag toepassing is gegeven aan artikel 39, duurt de bewaring krachtens het eerste lid, onder b, in geen geval langer dan zes weken.

Ingevolge het vijfde lid duurt de bewaring krachtens het eerste lid, onverminderd het vierde lid, niet langer dan zes maanden.

Ingevolge het zesde lid kan de bewaring krachtens het eerste lid, in afwijking van het vijfde lid en onverminderd het vierde lid, ten hoogste met nog eens twaalf maanden worden verlengd, indien de uitzetting, alle redelijke inspanningen ten spijt, wellicht meer tijd zal vergen, op grond dat de vreemdeling niet meewerkt aan zijn uitzetting of de daartoe benodigde documentatie uit derde landen nog ontbreekt.

Volgens paragraaf A6/5.3.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), voor zover thans van belang, wordt in artikel 59, vierde lid, van de Vw 2000 uiteengezet hoe lang een maatregel van bewaring mag duren. Daarbij is het volgende onderscheid gemaakt:

- a. vreemdelingen die een aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen van een verblijfsvergunning regulier (bepaalde of onbepaalde tijd) hebben ingediend en rechtmatig verblijf hebben op grond van artikel 8, aanhef en onder f of g, van de Vw 2000: vier weken;
- b. vreemdelingen die een aanvraag tot het verlenen of verlengen van een verblijfsvergunning asiel (bepaalde of onbepaalde tijd) hebben ingediend en rechtmatig verblijf hebben op grond van artikel 8, aanhef en onder f of g, van de Vw 2000, met toepassing van de voornemenprocedure: zes weken;
- c. vreemdelingen die in bewaring zijn gesteld op grond van artikel 59, tweede lid, van de Vw 2000: vier weken;
- d. vreemdelingen niet vallende onder a, b of c: een termijn van maximaal zes maanden.

De termijn genoemd onder a en b begint te lopen op de dag waarop de aanvraag door het bestuursorgaan ontvangen is en eindigt op de dag na de dag waarop de beslissing bekendgemaakt is. Waar de termijn van vreemdelingenbewaring is gesteld in maanden, wordt analoog aan artikel 88 van het WvSr een maand beschouwd als een tijdvak van 30 dagen. In het vijfde lid van artikel 59 is vermeld dat bewaring maximaal zes maanden mag duren (de termijn genoemd onder d). Deze termijn kan op grond van het zesde lid van artikel 59 van de Vw 2000 met nog eens maximaal twaalf maanden worden verlengd.

2.2.2. De vreemdeling is bij besluit van 20 oktober 2011 in vreemdelingenbewaring gesteld. Gelet op paragraaf A6/5.3.5 van de Vc 2000, voert de minister het beleid dat, waar de termijn van vreemdelingenbewaring is gesteld in maanden, een maand wordt beschouwd als een tijdvak van 30 dagen. De in artikel 59, vijfde lid, van de Vw 2000 bedoelde termijn eindigde derhalve op 16 april 2012, zodat het verlengingsbesluit uiterlijk op 17 april 2012 diende in te gaan. Door het verlengingsbesluit eerst op 21 april 2012 te laten ingaan, heeft de minister de in artikel 59, vijfde lid, van de Vw 2000 bedoelde termijn niet tijdig verlengd.

Dat de minister het verlengingsbesluit reeds op 12 april 2012 aan de vreemdeling heeft uitgereikt, doet daaraan niet af, omdat een bekendmaking van het verlengingsbesluit voorafgaand aan de in dat besluit vermelde ingangsdatum er niet toe leidt dat het besluit eerder dan die ingangsdatum in werking treedt.

Voor zover de rechtbank heeft overwogen dat de strekking van het verlengingsbesluit voor de vreemdeling duidelijk was, laat dit onverlet dat de vreemdeling er niet van behoefde uit te gaan dat de minister beoogde het verlengingsbesluit reeds op 17 april 2012 in werking te laten treden. In het besluit heeft de minister immers uitdrukkelijk vermeld dat de vreemdeling op 20 april 2012 zes maanden in vreemdelingenbewaring verbleef en dat het besluit op 21 april 2012 zou ingaan.

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat niet valt in te zien waarom het verlengingsbesluit voor onrechtmatig moet worden gehouden. Nu de termijn van zes maanden, bedoeld in artikel 59, vijfde lid, van de Vw 2000, op 16 april 2012 eindigde en de minister het verlengingsbesluit eerst op 21 april 2012 heeft doen ingaan, is met ingang van 17 april 2012 de grondslag aan de bewaring komen te ontvallen en is de maatregel van bewaring met ingang van die dag onrechtmatig.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op overweging 2.2.2., het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 12 april 2012 van de minister alsnog gegrond verklaren. De vrijheidsontnemende maatregel dient te worden opgeheven. Aan de vreemdeling wordt met toepassing van artikel 106, eerste lid, van de Vw 2000 na te melden vergoeding toegekend over de periode van 17 april 2012 tot heden, de dag waarop de vrijheidsontnemende maatregel is opgeheven.

2.4. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 29 mei 2012 in zaak nr. 12/15549;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. bepaalt dat de vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 ingaande heden wordt opgeheven.
- V. kent aan de vreemdeling een vergoeding toe van €10.160,00 (zegge: tienduizend honderd zestig euro), ten laste van de Staat der Nederlanden, te betalen door de secretaris van de Raad van State;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.529,50 (zegge: vijftienhonderd negenentwintig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H.G. Sevenster en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van M.E. van Laar LLM, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

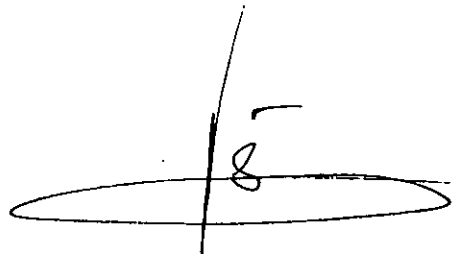
w.g. Van Laar
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 augustus 2012

551-665.

Verzonden: 22 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser